

[Hans Nielsen.]

nu klogt at fortælle om de mange Fremskridt, der er gjort nede i Sønderjylland? Jeg kan ikke tro, at det kan irritere vor Nabo, at vi glæder os over, at der er sket mange Fremskridt i Sønderjylland, for det er der jo. Hvor man end kommer dernede, vil man se, at der i de Aar, der er forløbet siden 1920, er sket en stor og vældig Udvikling i kulturel og materiel Henseende. Det kan ingen benægte, og derfor synes jeg, at man paa en Festdag som Dansk kan glæde sig over, at det er saaledes. Det er rigtigt, som det ærede Medlem føjede til, at der er økonomiske Vanskeligheder dernede, men den Taler, der nu lige forlod Talerstolen, gav en saa rystende Skildring af Elendigheden i Danmark, at det vel næppe kan være saa slemt i Sønderjylland, som dette ærede Medlem skildrede, at det var i det hele Land. Saa jeg tror ikke, det ærede Medlem Hr. Schmidt skal tage Sagen paa den Maade, som han her har gjort det.

Dernæst spørger det ærede Medlem i sin Tale: Var det klogt at tale om vor liberale Optræden over for Mindretallet i Sønderjylland? Ja, det synes jeg, det er ved en saadan Lejlighed. Jeg vil sige til det ærede Medlem Hr. Schmidt, at naar jeg ser paa Forholdene i Sønderjylland, føler jeg mig hævet over mange Folkeslag i Europa, der behandler Mindretallene paa en helt anden og forkastelig Maade, end det sker i Sønderjylland. Jeg tror, det ærede Medlem vil give mig Ret i saa Henseende. Dette, at man fremhæver vor liberale Optræden over for det tyske Mindretal i Sønderjylland, virker som en Slags Forpligtelse til, at vi ogsaa i Fremtiden vil optræde liberalt. Jeg synes, der deri ligger en Garanti for det tyske Mindretal for, at man heroppe ønsker, at der skal være et godt, ja, endogsaa kammeratligt Forhold mellem danske og tyske i denne Del af Landet.

Dernæst siger det ærede Medlem: Var det klogt at appellere til det tyske Folk om at lade hadske Følelser fare? Der er jo en lille Sætning i de tyske Lærebøger, som taler om de blødende Grænser i Øst og Vest, i Syd og Nord. Nu vil jeg sige til dette — og det hænger sammen med min Skildring af Forholdene i 1864 og Tiden derefter —, at hvad man lærer Børnene, det bærer de paa langt op i Aarene, og særlig naar det drejer sig om slige Forhold. Min Faders og hans Kammeraters Skildring af hine Forhold blev altsaa Grundlaget for min Opfattelse. Naar man fortæller Børnene paa Skolebænken nede i Bayern eller et andet fjært Sted, hvor de ikke kender de

lokale Forhold, at der er en blødende tysk Grænse mod Nord, faar de en Opfattelse, som de bærer videre gennem Livet, og saaledes er det, indtil de maaske engang kommer paa bedre Tanker. Det, jeg har sagt ved denne Lejlighed, er kun dette, at det vilde være en stor Velgerning for Menneskene, om man i alle Tilfælde lod være med at bibringe Børnene en bestemt Opfattelse, der kun kan virke fjendtligt over for et andet Land.

I Slutningen af sin Tale fremsatte det ærede Medlem nogle Betragtninger, som ligger langt ud over det almindelige, og som jeg for min Part synes bør fremhæves her i den danske Rigsdag. Det ærede Medlem udtalte: Det maa vel være klart for enhver, at der er Spændinger nok, der kan være farlige; Danmark tilstræber en Politik, der agter at holde Landet uden for slige Spændinger, og gør klogt deri. Jeg kan jo ikke andet end takke det ærede Medlem for en saadan Udtalelse om den danske Politik. Den er saa aaben og ligetil, at vi fra vor Side gør vel i at anerkende den. Det ærede Medlem følger til: Danmark maa vide, at de nationale Spændinger mange Steder i Europa er saa skarpe paa Grund af ufor-svarlig Holdning over for Mindretallene, at det ligefrem er en europæisk Fare; en saa farlig Spænding foreligger, Gudskelov, siger det ærede Medlem, ikke her. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at der er saadanne nationale Spændinger, som er en Fare for Europa, saavel som jeg er enig med det ærede Medlem i, at det, Gudskelov, ikke staar saaledes til i Sønderjylland, at man kan sige, at der er det nationale Spørgsmaal saa spændt, at det frembyder en Fare. Derfor vil jeg ogsaa takke det ærede Medlem for denne Udtalelse.

Jeg maa sige til det ærede Medlem, der henvendte nogle personlige Bemærkninger til mig, at jeg havde ikke ventet nogen anden Udtalelse af det ærede Medlem. Jeg har tidligere, da jeg var Ordfører for Det socialdemokratiske Parti her i Salen, udtrykt min Højagtelse over for det ærede Medlem, der nu i saa mange Aar har repræsenteret sine Landsmænd saa værdigt og myndigt her i Folketinget. Jeg tvivler ikke om, at det ærede Medlem har den bedste Vilje til at bidrage til, at Tyske og Danske kan leve fredeligt sammen i Sønderjylland, og jeg føler mig overbevist om, at alle ansvarlige Kredse her i Landet har det samme Ønske og vil komme det ærede Medlem i Møde i saa Henseende. Det er herpaa, at jeg — det maa jeg sige til det ærede Medlem — grunder min lyse Tro paa Frem-